Beslutspromemoria

Datum 2026-11-17 FI dnr 24-33834

Finansinspektionen
Box 7821
103 97 Stockholm
Tel +46 8 408 980 00
finansinspektionen@fi.se
www.fi.se

Nya föreskrifter om företags rapportering av krediter

Sammanfattning

Finansinspektionen meddelar nya föreskrifter om rapportering av vissa krediter. De nya föreskrifterna innebär att de företag som i dag lämnar uppgifter om krediter enligt föreskrifter från Riksbanken ska lämna en rad ytterligare uppgifter om krediterna. Uppgifterna som företagen ska lämna gäller den part som har tagit krediten (motpartsdata), kreditavtalet (instrumentdata) och säkerheter som krediten är förenad med (säkerhetsdata). Företagen ska lämna uppgifterna till Statistiska centralbyrån (SCB). Uppgifterna kommer att behandlas i den gemensamma databas för övervakning och tillsyn över finansmarknaderna som finns på den myndigheten.

Finansinspektionen behöver uppgifterna för att kunna analysera och utöva en god tillsyn över tillgångskvaliteten i de berörda företagens kreditportföljer. Många av uppgifterna är sådana som inspektionen samlar in redan i dag, med hjälp av aviseringsbrev till berörda företag.

Syftet med de nya föreskrifterna är att åstadkomma en förenklad rapportering för företagen samt effektivitetsvinster och ett bättre underlag för analys och tillsyn för Finansinspektionen.

De nya föreskrifterna träder i kraft den 1 december 2027 och ska tillämpas första gången på uppgifter som gäller förhållandena vid utgången av januari 2028.

Innehåll

1 Utgångspunkter 3
1.1 KRITA-föreskrifterna och de uppgifter som lämnas enligt dem 3
1.2 Behovet av en utökad inrapportering av uppgifter om krediter .4
1.3 Regleringsalternativ 6
1.4 Rättsliga förutsättningar 7
1.5 Ärendets beredning 7

2 Motivering och överväganden 8
2.1 Nya föreskrifter införs om rapportering av krediter i anslutning till KRITA-föreskrifterna 8
2.2 Vilka företag ska rapportera? 11
2.3 Hur ofta ska företagen rapportera? 13
2.4 Vilka uppgifter ska lämnas? 14
2.5 Ikraftträdande och första rapportering 21

3 Konsekvenser 23
3.1 Konsekvenser för samhället och konsumenterna 23
3.2 Konsekvenser för företagen 23
3.3 Konsekvenser för Finansinspektionen och övriga myndigheter 27

1 Utgångspunkter

1.1 KRITA-föreskrifterna och de uppgifter som företagen lämnar enligt dem

Följande företag är enligt Riksbankens föreskrifter (RBFS 2017:2) om instituts rapportering av krediter (KRITA) (nedan KRITA-föreskrifterna), skyldiga att lämna uppgifter om krediter till Riksbanken:

- banker,
- kreditmarknadsföretag,
- värdepappersbolag, och
- filialer till utländska företag, som motsvarar banker, kreditmarknadsföretag och värdepappersbolag och som är verksamma i Sverige.

Uppgifterna som företagen ska lämna är sådana som Riksbanken anser är nödvändiga för att följa utvecklingen på valuta- och kreditmarknaderna, samt för att övervaka betalningssystemets stabilitet (se 1 § KRITA-föreskrifterna).

Till KRITA-föreskrifterna finns en bilaga med en lista över attribut. Där anges vilka uppgifter som de rapporteringsskyldiga företagen ska lämna. Det handlar om detaljerade uppgifter om krediter till företag och offentlig sektor, kredit för kredit.

Uppgifterna lämnas till Statistiska centralbyrån (SCB) (17 § KRITA-föreskrifterna). De ingår sedan i den databas för övervakning av och tillsyn över finansmarknaderna som finns hos SCB (3 § 1 lagen [2014:484] om en databas för övervakning av och tillsyn över finansmarknaderna, nedan databaslagen).[1] Finansinspektionen har direktåtkomst till databasen i sin tillsyn och i sin framställning av statistik (7 § samma lag). De uppgifter som lämnas av företagen till Riksbanken enligt KRITA-föreskrifterna blir alltså tillgängliga för Finansinspektionen.

Även Finansinspektionen samlar i dag in uppgifter om vissa sådana krediter som avses i KRITA-föreskrifterna inom ramen för sin företagslåneundersökning (FLU). De uppgifterna omfattar detaljerade portföljdata om krediter som har lämnats till kommersiella fastighetsföretag. Detaljerade portföljdata om enskilda krediter innebär att information samlas in om varje enskild

[1] Se närmare prop. 2013/14:161 och 2016/17:219.

kredit (eng. *loan-level data* eller kreditspecifik data). Till skillnad från aggregerad statistik innehåller uppgifterna detaljer om varje låns egenskaper såsom belopp, ränta, löptid och säkerheter. Uppgifterna som samlas in är sådana som Finansinspektionen anser är nödvändiga för inspektionens analys av och tillsyn över de berörda kreditgivarnas exponeringar mot fastighetssektorn.

Den huvudsakliga skillnaden mellan Riksbankens och Finansinspektionens insamlingar av uppgifter är att uppgifterna som lämnas till Finansinspektionen är utförligare i fråga om att beskriva risker, men är begränsade till krediter som har lämnats till kommersiella fastighetsföretag. Uppgifterna som lämnas till Finansinspektionen används bland annat för att mäta och bedöma tillgångskvaliteten i de rapporteringsskyldiga företagens låneportföljer. En annan skillnad mellan Riksbankens och Finansinspektionens insamlingar av uppgifter är att Finansinspektionens insamling inte stödjer sig på några föreskrifter, utan görs genom aviseringsbrev som skickas till de företag som inspektionen har valt ut.

Under 2024 utredde Finansinspektionen, tillsammans med Riksbanken och SCB, frågan om en eventuell samordning av uppgiftsinsamlingarna.[2] I en förstudie där utredningen redovisas konstaterar myndigheterna att Finansinspektionens insamling av detaljerade portföljdata skulle kunna avvecklas om skyldigheten för företagen att lämna uppgifter enligt KRITA-föreskrifterna kompletterades med en skyldighet att lämna ett antal ytterligare uppgifter. Därigenom skulle betydande effektivitetsvinster kunna uppnås, både för de rapporteringsskyldiga företag som lämnar uppgifter och inom de berörda myndigheternas verksamheter.

Ett sätt att göra denna förändring är att Finansinspektionen meddelar föreskrifter om att de rapporteringsskyldiga företagen ska lämna vissa ytterligare uppgifter, utöver de uppgifter som de i dag ska lämna enligt KRITA-föreskrifterna. Detta är också vad Finansinspektionen nu beslutar om.

1.2 Behovet av en utökad inrapportering av uppgifter om krediter

Riksbankens KRITA-föreskrifter tillämpas på banker, kreditmarknadsföretag och värdepappersbolag samt svenska filialer till utländska företag, som motsvarar sådana företag (4 § KRITA-föreskrifterna). Det är emellertid

[2] Riksbankens dnr 2024-01515.

inte samtliga företag inom dessa kategorier som omfattas av kraven på att lämna uppgifter om krediter enligt KRITA-föreskrifterna. Enligt 5 § KRITA-föreskrifterna fastställer Riksbanken inför varje kalenderår vilka företag som ska rapportera uppgifter om krediter.

För närvarande är det 25 företag som omfattas av krav på att lämna uppgifter inom ramen för Riksbankens insamling. Uppgifterna samlas i vissa fall in kvartalsvis, men merparten samlas in månadsvis (se bilaga 1 till KRITA-föreskrifterna). Rapporteringen lämnas till SCB (17 § KRITA-föreskrifterna). Finansinspektionens motsvarande insamling av detaljerade portföljdata sker som utgångspunkt årligen och omfattar 15 av de 25 företag som Riksbanken har valt ut för rapportering av uppgifter enligt KRITA-föreskrifterna.

För Finansinspektionen finns det ett värde i att utöka de berörda företagens skyldighet att lämna uppgifter enligt KRITA-föreskrifterna. Dels får inspektionen då information om vilka krediter som de berörda kreditgivarna har lämnat till icke-finansiella företag i allmänhet, inte endast vilka krediter som lämnats till fastighetsföretag. Dels får Finansinspektionen tillgång till uppgifter från fler kreditgivare. Detta ger inspektionen en mer fullständig bild av den utlåning som sker, och skapar därigenom ett bättre underlag för analys och tillsyn.

Den kommersiella fastighetssektorn står visserligen för en stor del av företagens utlåning, men andra sektorer är – eller kan vara – minst lika viktiga att följa för att analysera och kunna utöva en god tillsyn över tillgångskvaliteten i företagens kreditportföljer. Att övergå till periodisk rapportering månadsvis innebär dessutom att inspektionen kan mäta tillgångskvaliteten med högre frekvens. Detta är särskilt viktigt under tider av finansiell oro.

Både Finansinspektionen och Riksbanken har, som framgår ovan, tillgång till de uppgifter som företagen lämnar enligt KRITA-föreskrifterna. Fördelen med att samla och behandla ytterligare uppgifter i SCB:s databas är att Riksbanken och Finansinspektionen i sina analyser då kan utgå från ett större och mer enhetligt grundmaterial, som också är lättare att jämföra mellan myndigheterna.

Dessutom har SCB en särskild kompetens när det gäller insamling och bearbetning av stora mängder uppgifter. Först och främst har SCB en unik kompetens i form av högkvalificerade statistiker. Vidare har myndigheten ett väl uppbyggt systemstöd med beprövade verktyg och metoder för att

samla in, hantera, lagra och kvalitetssäkra statistiska data. Det är en fördel för Finansinspektionen att kunna använda SCB:s kompetens i arbetet med att samla in uppgifter från finansmarknadens aktörer.

En samordning av Finansinspektionens och Riksbankens insamlingar ger stora effektivitetsvinster. Det gäller både för de rapporteringsskyldiga företagen, som därmed kan undvika dubbelrapportering i olika insamlingssystem, och för Finansinspektionen, som därmed inte behöver hantera en egen insamling av detaljerade portföljdata. En samordnad insamling i ett enda system minskar också riskerna för kvalitetsbrister på de insamlade uppgifterna. Finansinspektionen och Riksbanken får med denna ordning alltså tillgång till fler uppgifter av högre kvalitet som dessutom samlas in med högre frekvens.

Finansinspektionen ska arbeta för att det finansiella systemet ska vara stabilt, präglas av ett högt förtroende och ha förmåga att säkerställa viktiga samhällsfunktioner. Vidare ska inspektionen arbeta för att de finansiella företagen tillgodoser hushållens och företagens behov av finansiella tjänster och medverkar till en hållbar utveckling, samt att de finansiella marknaderna fungerar väl med konkurrens och ett starkt skydd för konsumenter (se 2 § förordningen [2023:910] med instruktion för Finansinspektionen).

Syftet med den reglering som Finansinspektionen nu beslutar är att inspektionen inom ramen för analys- och tillsynsverksamheten på ett effektivare sätt ska få tillgång till fler uppgifter med högre kvalitet och högre frekvens, samtidigt som företagens rapportering förenklas. Regleringen bidrar därmed till att uppfylla inspektionens övergripande mål i flera avseenden.

Den nya regleringen är även en del av Finansinspektionens förenklingsarbete när det gäller bland annat regeländringar, rättslig vägledning och ändrade processer.

1.3 Regleringsalternativ

Att införa nya föreskrifter bedöms vara det mest ändamålsenliga alternativet för att uppnå de mål som är aktuella, nämligen att effektivisera rapporteringen för företagen och att göra det möjligt för Finansinspektionen att ta del av ett mer omfattande material med uppgifter av högre kvalitet, samtidigt som inspektionens egen insamling av detaljerade portföljdata – genom aviseringsbrev – avvecklas.

Om Finansinspektionen avstod från att meddela föreskrifter skulle motsvarande uppgifter även i fortsättningen kunna samlas in inom ramen för tillsynen, med hjälp av aviseringsbrev. Detta alternativ skulle dock minska förutsebarheten för företagen och medföra en risk för att de uppgifter som samlas in har sämre kvalitet. Det skulle dessutom vara ett mer resurskrävande och ineffektivt sätt att få tillgång till uppgifterna.

Ytterligare ett alternativ skulle kunna vara att enbart lämna allmänna råd. Till skillnad från föreskrifter är allmänna råd dock inte bindande, utan innebär en rekommendation till företagen om hur de bör agera. Om Finansinspektionen i stället för att meddela föreskrifter skulle lämna allmänna råd, minskar därför sannolikheten för att alla de efterfrågade uppgifterna skulle lämnas in av alla berörda företag. Det skulle i sin tur riskera att leda till sämre kvalitet på det insamlade materialet. Av dessa skäl är inte heller allmänna råd ett lämpligt alternativ.

1.4 Rättsliga förutsättningar

Finansinspektionen får enligt 5 kap. 2 § 16 förordningen (2004:329) om bank- och finansieringsrörelse (FBF) meddela föreskrifter om vilka upplysningar som företag som omfattas av FBF ska lämna till inspektionen för dess tillsynsverksamhet, samt om när och hur upplysningarna ska lämnas. Enligt 5 kap. 2 § 17 samma förordning får Finansinspektionen meddela föreskrifter om att uppgifterna i stället ska lämnas till SCB. Med stöd av dessa bemyndiganden kan inspektionen meddela de nya föreskrifterna för banker, kreditmarknadsföretag och filialer till utländska motsvarigheter till sådana institut.

Enligt 6 kap. 1 § 52 och 53 förordningen (2007:572) om värdepappersmarknaden (FVM) får Finansinspektionen meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett företag ska lämna till Finansinspektionen, när upplysningarna ska lämnas samt om att uppgifter ska lämnas till SCB i stället för Finansinspektionen. Med stöd av de angivna bemyndigandena kan inspektionen meddela de nya föreskrifterna för värdepappersbolag och filialer till utländska motsvarigheter till sådana företag.

1.5 Ärendets beredning

Föreskrifterna som Finansinspektionen nu meddelar har arbetats fram efter samråd med en extern referensgrupp som har bestått av representanter från Riksbanken, SCB, Svenska Bankföreningen och Sparbankernas Riks-

förbund. Ett referensgruppsmöte hölls i april 2025. Deltagarna fick därefter möjlighet att lämna synpunkter.

Finansinspektionen har även informerat om arbetet med att utöka rapporteringen av uppgifter om krediter. Inspektionen skickade i februari 2025 skriftlig information till de företag som i dagsläget omfattas av rapportering enligt KRITA-föreskrifterna och de företag som har omfattats av Finansinspektionens insamling av uppgifter om krediter.

Den 20 maj 2026 remitterade Finansinspektionen ett förslag till nya föreskrifter, tillsammans med en remisspromemoria och bilagor, till elva myndigheter och organisationer. Av dessa har sex svarat, varav två har angett att de tillstyrker förslagen. Ingen remissinstans har avstyrkt förslagen. Finansinspektionen har övervägt de framförda synpunkterna. I respektive avsnitt redogör Finansinspektionen för de huvudsakliga synpunkterna på förslagen och hur inspektionen ställer sig till dem.

Finansinspektionen har även med anledning av förslaget samrått med Europeiska centralbanken (ECB) enligt artikel 2.1 i rådets beslut 98/415/EG av den 29 juni 1998 om nationella myndigheters samråd med Europeiska centralbanken. ECB har beslutat att inte yttra sig i detta fall.

2 Motivering och överväganden

2.1 Nya föreskrifter införs om rapportering av krediter i anslutning till KRITA-föreskrifterna

Finansinspektionens ställningstagande: Nya föreskrifter för vissa finansiella företag och filialer om rapportering av uppgifter om krediter införs. Uppgifterna ska lämnas till SCB i elektronisk form på det sätt som SCB anvisar.

När företagen rapporterar enligt de nya föreskrifterna ska de tillämpa bestämmelserna i KRITA-föreskrifterna om

a) rapportering av varje enskild kredit,

b) särskiljande av huvudkontor och filial i rapporteringen,

c) tillgångsslag som omfattas av rapporteringen,

d) låntagare som omfattas av rapporteringen,

e) definition av motpart,

f) behandling av personuppgifter,

g) referensperiod,

h) hur belopp ska anges i rapporten, och

i) kontaktuppgifter.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: De flesta av de remissinstanser som yttrar sig tillstyrker förslaget eller har inga synpunkter på det. *Svenska Bankföreningen (Bankföreningen)* framför ett önskemål om att även Finansinspektionens insamling av kvalitativa och aggregerade uppgifter om krediter till kommersiella fastighetsföretag (CRE-rapporteringen) ska tas bort när de nya föreskrifterna införs, inte bara Finansinspektionens insamling av detaljerade portföljdata (FLU).

Finansinspektionens skäl: Banker, kreditmarknadsföretag och värdepappersbolag – samt filialer till utländska företag som motsvarar sådana företag och som är verksamma i Sverige – är enligt KRITA-föreskrifterna skyldiga att lämna sådana uppgifter om krediter som Riksbanken anser är nödvändiga för att följa utvecklingen på valuta- och kreditmarknaderna, samt för att övervaka betalningssystemets stabilitet (se 1 § KRITA-föreskrifterna). Uppgifterna lämnas till SCB (17 § KRITA-föreskrifterna).

Uppgifterna som företagen lämnar enligt KRITA-föreskrifterna ingår i den databas för övervakning av och tillsyn över finansmarknaderna som finns på SCB (3 § 1 databaslagen). Uppgifter får behandlas i databasen för sammanställning och analys av information som behövs i Riksbankens verksamhet för det finansiella systemet, i Finansinspektionens verksamhet för tillsyn över finansiella marknader och företag, samt i Riksbankens, Finansinspektionens och SCB:s verksamheter för att framställa statistik (2 § databaslagen). Enligt 3 § databaslagen får uppgifter behandlas i databasen som har samlats in med stöd av 13 kap. 3 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (nedan LBF) och 23 kap. 2 § första stycket lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (nedan LVM). Finansinspektionen har direktåtkomst till databasen i sin tillsyn och i sin framställning av statistik (7 § databaslagen).

Som framgår i avsnitt 1 samlar Finansinspektionen i dag – i sin tillsynsverksamhet och för att framställa statistik om krediter – in uppgifter som liknar dem som Riksbanken samlar in enligt KRITA-föreskrifterna. Det handlar då om uppgifter om krediter som inspektionen anser är nödvändiga för sin fördjupade analys av kreditexponeringar ur ett stabilitets- och kreditriskperspektiv. Detta sker med stöd av 13 kap. 3 § LBF och 23 kap. 2 § LVM.

Ändamålen med Finansinspektionens insamling motsvarar alltså de ändamål som anges i databaslagen. Det finns därmed förutsättningar att i SCB:s databas behandla sådana uppgifter som Finansinspektionen i dag samlar in. Mot bakgrund av de fördelar för de involverade myndigheterna och de rapporterande företagen som anges i avsnitt 1.1, meddelar därför Finansinspektionen nya föreskrifter om utökad rapportering av uppgifter om krediter.

De nya föreskrifterna innebär att Finansinspektionen kan sluta med sin återkommande insamling av detaljerade portföljdata som har lämnats om kommersiella fastighetsföretag (FLU) som inspektionen gör via aviseringsbrev. *Bankföreningen* har fört fram ett önskemål om att även CRE-rapporteringen ska upphöra. Till skillnad från de uppgifter som rapporteras inom ramen för FLU och KRITA-föreskrifterna, som har gemensamt att de omfattar detaljerade uppgifter om krediter till företag, kredit för kredit, består CRE-rapporteringen av bland annat aggregerade uppgifter. Aggregerade uppgifter innebär att information om flera krediter sammanställs till övergripande mått eller nyckeltal, exempelvis totalt utlånat belopp eller genomsnittlig ränta. Uppgifterna beskriver därmed en hel låneportfölj eller delar av den, snarare än enskilda krediter. Dessutom innehåller CRE-rapporteringen kvalitativa frågor till företagen avseende bedömningen av kreditvolymutveckling, riskaptit och kreditgivningskriterier. Finansinspektionen anser därför att en avveckling av CRE-rapporteringen skulle behöva föregås av en analys och konsekvensutredning som inte ryms inom detta regelärende. Inspektionen kan dock framöver komma att återkomma till frågan.

Finansinspektionen bedömer att rapporteringen enligt de nya föreskrifterna, precis som rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna, bör lämnas till SCB och göras i elektronisk form på det sätt som SCB anvisar. Därför införs en bestämmelse av den innebörden i de nya föreskrifterna (jfr 17 § KRITA-föreskrifterna).

SCB ger närmare vägledning om de uppgifter som ska lämnas till de företag som omfattas av rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna i dokumentet

Instruktioner för rapportering till kreditdatabasen (KRITA). En uppdaterad version av det dokumentet, med ytterligare instruktioner med anledning av de föreskrifter som Finansinspektionen nu meddelar, kommer att publiceras av SCB i anslutning till inspektionens beslut om de nya föreskrifterna (se avsnitt 2.4).

Föreskrifterna riktar sig till de företag som i dag rapporterar enligt KRITA-föreskrifterna. Den nya rapporteringen blir en form av tilläggsrapportering till KRITA-föreskrifterna, enligt en ordning som är välkänd och etablerad för de rapporterande företagen. Finansinspektionen beslutar därför att de nya föreskrifterna ska innehålla grundläggande regler om rapporterings-frekvens och rapporteringsskyldighet samt en förteckning över de ytterligare uppgifter som ska lämnas. I övrigt hänvisar föreskrifterna till de bestäm-melser i KRITA-föreskrifterna som ska gälla även för rapporteringen, enligt de nya föreskrifterna.

De bestämmelser i KRITA-föreskrifterna som ska gälla för rapporteringen enligt de nya föreskrifterna är bestämmelserna om

- rapportering av varje enskild kredit (2 §),
- särskiljande av huvudkontor och filial i rapporteringen (6 §),
- tillgångsslag som omfattas av rapporteringen (8 och 9 §§),
- låntagare som omfattas av rapporteringen (10 §),
- definition av motpart (11 §),
- behandling av personuppgifter (12 §),
- referensperiod (16 §),
- hur belopp ska anges i rapporten (18 §), och
- kontaktuppgifter (20 §).

Finansinspektionen beslutar därför att en hänvisning till de angivna para-graferna ska ingå i de nya föreskrifterna.

Inspektionen anser däremot att det inte finns någon anledning att göra övriga bestämmelser i KRITA-föreskrifterna tillämpliga på rapporteringen enligt de nya föreskrifterna.

2.2 Vilka företag ska rapportera?

Finansinspektionens ställningstagande: De företag som omfattas av rap-porteringsskyldighet enligt KRITA-föreskrifterna ska rapportera även enligt Finansinspektionens nya föreskrifter.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: De flesta av de remissinstanser som yttrar sig tillstyrker förslaget eller har inga synpunkter på det. *Bankföreningen* framhåller dock att förslaget innebär en väsentligt ökad rapporteringsbörda, särskilt för mindre företag som inte tidigare har rapporterat motsvarande uppgifter till Finansinspektionen. *Finansbolagens Förening* instämmer i Bankföreningens synpunkter och påtalar särskilt den negativa effekten för mindre företag.

Finansinspektionens skäl: Det framgår i avsnitt 1.1 att Riksbanken fastställer vilka företag som ska rapportera enligt KRITA-föreskrifterna. I dag är det 25 företag som ska rapportera.[3]

För att de rapporteringskrav som Finansinspektionen nu inför ska uppfylla sitt syfte behöver de rikta sig till samma krets av företag som redan i dag rapporterar enligt KRITA-föreskrifterna. Finansinspektionen har förståelse för *Bankföreningens* och *Finansbolagens Förenings* synpunkter om att förslaget innebär att rapporteringsbördan blir större, särskilt för de företag som inte tidigare rapporterat liknande uppgifter till Finansinspektionen. Samtidigt samlar inspektionen återkommande in uppgifter genom aviseringsbrev för att kunna göra analyser av dessa företags verksamheter. Sådana insamlingar görs om och när Finansinspektionen anser att behovet finns och blir därför svårare för företagen att förutse, även om insamlingen av detaljerade portföljdata om enskilda krediter i praktiken har skett årligen. De kan också avse olika uppgifter från en gång till en annan.

Sannolikheten för att Finansinspektionen i framtiden ska behöva samla in detaljerade uppgifter om enskilda krediter genom aviseringsbrev minskar om företagen blir rapporteringsskyldiga enligt de nya föreskrifterna, enligt vilka rapporteringen sker regelbundet och avser samma typ av uppgifter vid varje rapporteringstillfälle. Enligt inspektionens mening finns det alltså fördelar med den nya rapporteringsskyldigheten, även för de företag som inte tidigare har rapporterat sådana uppgifter som avses i de nya föreskrifterna.

[3] Riksbankens dnr 2015-00793, 2017-00702, 2017-00790, 2021-00358, 2022-00425 och 2026-00645.

Mot denna bakgrund anser Finansinspektionen att det bör anges i de nya föreskrifterna att de företag som omfattas av Riksbankens urvalsbeslut enligt KRITA-föreskrifterna även ska omfattas av rapporteringsskyldighet enligt de nya föreskrifterna. En bestämmelse av den innebörden införs därför. Detta innebär, precis som i rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna, att även svenska företags utländska filialer blir rapporteringsskyldiga.

2.3 Hur ofta ska företagen rapportera?

Finansinspektionens ställningstagande*:* De företag som är rapporteringsskyldiga ska lämna uppgifter varje kalendermånad. Uppgifterna ska gälla förhållandena vid utgången av den föregående kalendermånaden, och de ska lämnas senast den femtonde bankdagen efter kalendermånadens utgång.

Remisspromemorian: Förslaget hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Flera av de remissinstanser som yttrar sig tillstyrker förslaget eller har inga synpunkter på det. *Riksbanken,* som tillstyrker förslaget, välkomnar tillgången till ett mer omfattande och högfrekvent datamaterial och betonar vikten av att samordna insamlingen av de uppgifter som ska rapporteras med de uppgifter som rapporteras enligt KRITA-föreskrifterna. *Bankföreningen,* vars synpunkter *Finansbolagens Förening* delar*,* framhåller dock att förslaget om rapporteringsskyldighet varje månad innebär en ökad frekvens gentemot de årliga insamlingar som Finansinspektionen har gjort hittills. Detta innebär, enligt Bankföreningen, att fler attribut ska rapporteras betydligt oftare än tidigare och att kraven på rapportering ökar.

Finansinspektionens skäl: Den rapportering som Finansinspektionen nu reglerar i nya föreskrifter, och som ska fungera som ett tillägg till den nuvarande rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna, görs till stora delar redan i dag. Dessa uppgifter samlas dock som utgångspunkt in årligen. Merparten av de uppgifter som lämnas enligt KRITA-föreskrifterna samlas däremot in månadsvis (se bilaga 1 till KRITA-föreskrifterna).

Att genomgående gå över till månadsvis rapportering även av de uppgifter om detaljerade portföljdata som Finansinspektionen samlar in innebär visserligen en ökad frekvens jämfört med inspektionens tidigare insamling, på det sätt som *Bankföreningen* för fram. Samtidigt kommer tilläggsrapporteringen för majoriteten av företagen att göras enligt en ordning som är välkänd och etablerad för de rapporterande företagen. Månadsvis rapport-

ering ger även Finansinspektionen ett bättre underlag för analys och tillsyn. Det innebär dessutom bättre förutsättningar för att mäta tillgångskvaliteten i företagens kreditportföljer med högre frekvens, vilket är särskilt viktigt under tider av oro på de finansiella marknaderna. Det framgår av *Riksbankens* remissynpunkter att även den får dessa fördelar. Finansinspektionen beslutar därför att de rapporteringsskyldiga företagen ska lämna uppgifter varje kalendermånad.

Finansinspektionen ser inget skäl till att tidpunkten för rapportering eller förutsättningarna i övrigt ska skilja sig åt från den månadsvisa rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna. Därför beslutar Finansinspektionen att rapporten med uppgifter från den föregående kalendermånaden ska vara inlämnad senast den femtonde bankdagen efter kalendermånadens utgång.

2.4 Vilka uppgifter ska företagen lämna?

Finansinspektionens ställningstagande: De rapporteringsskyldiga företagen ska lämna uppgifter som delas in i motpartsdata, instrumentdata och säkerhetsdata. Dessa uppgifter ska benämnas attribut och ska anges i två bilagor till de föreslagna föreskrifterna. I den ena bilagan anges uppgifter som ska lämnas om krediter som företaget självt är kreditgivare för (egna krediter) och i den andra bilagan anges uppgifter om vissa krediter som företaget administrerar för någon annans räkning.

De uppgifter som ska lämnas inom kategorin motpartsdata för krediter som företaget självt är kreditgivare för, är uppgifter om huruvida motparten är ett kommersiellt fastighetsföretag och motpartens så kallade samlimiteringsgrupp-id.

Följande uppgifter ska lämnas inom kategorin instrumentdata för krediter som företaget självt är kreditgivare för:

a) exponeringskvot,
b) sannolikhet för fallissemang, CRR[4],
c) sannolikhet för fallissemang utan expertbedömningar, IFRS 9[5],
d) ursprunglig sannolikhet för fallissemang utan expertbedömningar, IFRS 9,

[4] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.
[5] IFRS 9 Finansiella instrument är en redovisningsstandard som utfärdats av International Accounting Standards Board.

e) förlust vid fallissemang utan expertbedömningar, IFRS 9,
f) förlust vid fallissemang, CRR,
g) riskvikt (före stödfaktorer),
h) kreditkonverteringsfaktor,
i) exponeringsbelopp vid fallissemang,
j) kreditriskmetod,
k) exponeringsklass,
l) riskvägt exponeringsbelopp (före stödfaktorer),
m) ackumulerade nedskrivningar (utan expertbedömningar),
n) andel som avser kommersiell bostadsfastighet,
o) andel som avser övrig kommersiell fastighet,
p) ackumulerade avskrivningar (snabb),
q) ackumulerade nedskrivningar (snabb),
r) typ av nedskrivning (snabb),
s) reserveringar avseende exponeringar utanför balansräkningen (snabb), och
t) status för anstånd och omförhandling (snabb).

De uppgifter som ska lämnas inom kategorin säkerhetsdata för krediter som företaget självt är kreditgivare för, det vill säga om vilka säkerheter som har lämnats för de aktuella krediterna, är fastighets-id och fastighetens kommunkod.

De uppgifter som ska lämnas för krediter som administreras för någon annans räkning, enligt den andra bilagan till de föreslagna föreskrifterna, är

- inom kategorin motpartsdata attributen kommersiellt fastighetsföretag och samlimiteringsgrupp-id,
- inom kategorin instrumentdata attributen andel som avser kommersiell bostadsfastighet, andel som avser övrig kommersiell fastighet samt status för anstånd och omförhandling, snabb, och
- inom kategorin säkerhetsdata attributen fastighets-id och fastighetens kommunkod.

Om en kredit avyttras och krediten därefter administreras av det avyttrande företaget för någon annans räkning – och är av en viss typ som anges i KRITA-föreskrifterna – ska uppgifter om krediten lämnas enligt vad som gäller för en kredit som företaget självt är kreditgivare för, till och med det kalenderkvartal då avyttringen skedde. Från och med det kalenderkvartal som följer därefter ska uppgifter lämnas enligt vad som gäller för vissa krediter som administreras för någon annans räkning.

Det finns inga skäl att ange i de nya föreskrifterna att de berörda företagen kan lämna vissa uppgifter frivilligt.

Remisspromemorian: Förslaget hade i huvudsak samma innehåll, men innefattade även krav på att uppgifter skulle lämnas om två ytterligare attribut: motpartens aktuella räntetäckningsgrad och belåningsgrad. Därutöver har Finansinspektionen i förhållande till remisspromemorian justerat benämningen på attributet ”tillämpad belåningsgrad” till ”exponeringskvot”.

Remissinstanserna: De flesta av de remissinstanser som yttrar sig tillstyrker förslaget eller har inga synpunkter på det. *Bankföreningen* framför dock ett antal synpunkter på de uppgifter som föreslås ingå i rapporteringen, som även delas av *Finansbolagens Förening*.

Bankföreningen anför för det första att de föreslagna attributen som avser motpartens aktuella räntetäckningsgrad och belåningsgrad är problematiska att rapportera med den föreslagna frekvensen. Uppgifterna bygger i stor utsträckning på information från årsredovisningar som inte uppdateras löpande. Bankföreningen anser att Finansinspektionen bör överväga att själv beräkna belåningsgraden utifrån tillgängliga uppgifter.

För det andra anför Bankföreningen att fem av de attribut som enligt förslaget ska lämnas inom Finansinspektionens instrumentdata redan rapporteras enligt nuvarande KRITA-föreskrifter. Enligt Bankföreningen finns det ingen anledning att rapportera samma uppgift två gånger. Rapporteringen bör enligt Bankföreningen ske vid kvartalsslut, eftersom uppgifterna bygger på kvartalsvis redovisningsdata och därför inte kan tas fram av bankerna månadsvis.

För det tredje ifrågasätter Bankföreningen, beträffande de fastighetsrelaterade attributen, behovet av att rapportera fastighets-id och fastighetens kommunkod. Eftersom KRITA-föreskrifterna redan innehåller uppgifter om fastighetens geografiska placering, som postnummer, ort och land, anser Bankföreningen att ytterligare rapportering av dessa uppgifter är överflödig.

Finansinspektionens skäl: Finansinspektionen behöver uppgifter om krediter för att kunna mäta och bedöma tillgångskvaliteten i de kreditgivande företagens låneportföljer. Det är önskvärt att sådana uppgifter lämnas löpande. Uppgifterna avser en rad olika egenskaper – attribut – hos de krediter som har lämnats.

Den *första gruppen* av attribut som de berörda företagen bör lämna uppgifter om är sådana som är knutna till kredittagaren. Sådana uppgifter bör benämnas motpartsdata i de nya föreskrifterna. De uppgifter som bör lämnas är uppgifter om huruvida motparten är ett kommersiellt fastighetsföretag och om motpartens samlimiteringsgrupp-id. De berörda företagen ska alltså inte lämna uppgifter om motpartens aktuella räntetäckningsgrad och belåningsgrad, vilket föreslogs i remissen. De uppgifterna kan Finansinspektionen i stället skaffa via tredjepartsinformation, som *Bankföreningen* förordar. Benämningen på attributet ”tillämpad belåningsgrad” bör också justeras till ”exponeringskvot”.

Den *andra gruppen* av attribut som de berörda företagen bör lämna uppgifter om är sådana som är knutna till den enskilda kreditexponeringen. Sådana uppgifter bör benämnas instrumentdata i de nya föreskrifterna.

Företagen bör lämna följande uppgifter inom kategorin instrumentdata, det vill säga om de enskilda egna krediterna:

a) exponeringskvot,
b) sannolikhet för fallissemang (enligt såväl kapitaltäckningsregelverket som reglerna för extern redovisning),
c) förlust vid fallissemang (enligt såväl kapitaltäckningsregelverket som reglerna för extern redovisning),
d) riskvikt (före stödfaktorer),
e) kreditkonverteringsfaktor,
f) exponeringsbelopp vid fallissemang,
g) kreditriskmetod,
h) exponeringsklass,
i) riskvägt exponeringsbelopp (före stödfaktorer),
j) ackumulerade nedskrivningar (utan expertbedömningar),
k) andel som avser kommersiell bostadsfastighet,
l) andel som avser övrig kommersiell fastighet,
m) ackumulerade avskrivningar (snabb),
n) ackumulerade nedskrivningar (snabb),
o) typ av nedskrivning (snabb),
p) reserveringar avseende exponeringar utanför balansräkningen (snabb), och
q) status för anstånd och omförhandling (snabb).

Företagen lämnar redan i dag, precis som Bankföreningen för fram, uppgifter om vissa av de nämnda attributen enligt KRITA-föreskrifterna (acku-

mulerade avskrivningar, ackumulerade nedskrivningar, typ av nedskrivning, reserveringar avseende exponeringar utanför balansräkningen och status för anstånd och omförhandling). I dag lämnas uppgifterna emellertid kvartalsvis.

Enligt Bankföreningens uppfattning bör uppgifterna även i fortsättningen endast rapporteras kvartalsvis. Som skäl anför Bankföreningen dels att Finansinspektionens förslag om månadsvis rapportering innebär att samma attribut ska rapporteras två gånger vid varje kvartalsslut, dels att de fem attributen i Finansinspektionens instrumentdata-tabell är uppgifter som bankerna inte kan ta fram på månadsbasis eftersom de bygger på kvartalsvis redovisningsdata. Den månadsvisa rapporteringen av dessa attribut vid de rapporteringstillfällen som infaller mellan två kvartalsslut kommer därmed att ha samma innehåll som vid det senaste kvartalsslutet, påpekar Bankföreningen.

Finansinspektionen har dock noterat att de nämnda uppgifterna inom kategorin instrumentdata varierar mellan månader inom samma kvartal i datainsamlingen av kvalitativa och aggregerade uppgifter om krediter till kommersiella fastighetsföretag (CRE-rapporteringen), som levereras med månadsfrekvens. Erfarenheterna från CRE-rapporteringen visar därmed att uppgifterna inte nödvändigtvis har samma innehåll vid rapporteringstillfällen mellan två kvartalsslut som vid det senaste kvartalsslutet. Uppgifterna behöver inte heller överensstämma med de uppgifter som rapporteras kvartalsvis inom externredovisningen. Eftersom de månadsvisa uppgifterna kommer att levereras snabbare än kvartalsuppgifterna betraktar Finansinspektionen dem som preliminära. Detta är även en anledning till att Finansinspektionen ger det aktuella attributet beteckningen ”snabb”.

En månadsvis rapportering av uppgifter inom dessa attribut är alltså möjlig. Den är också meningsfull, eftersom de månadsvisa uppgifterna inte, som Bankföreningen hävdar, behöver vara desamma som de uppgifter som lämnades vid det senaste kvartalsslutet.

Som Finansinspektionen redovisar i avsnitt 2.3 kan en rapportering med kvartalsfrekvens inte anses tillräcklig för att inspektionen i tid ska kunna identifiera hur riskerna utvecklas i företagens låneportföljer. Eftersom kvartalsuppgifterna rapporteras med en viss eftersläpning kan det dröja det innan Finansinspektionen får tillgång till uppgifterna. Det räcker därför inte med en kvartalsvis rapportering för att inspektionen tillräckligt snabbt ska kunna identifiera förändringar i tider av finansiell oro. Finansinspektionen har

behov av att med tätare intervaller mäta och bedöma tillgångskvaliteten i låneportföljerna och företagens riskaptit.

Benämningen på attributet ”tillämpad belåningsgrad”, som används i remisspromemorian, bör därutöver ändras till ”exponeringskvot”.

I en bilaga till de nya föreskrifterna anger Finansinspektionen att uppgifter ska lämnas inom kategorin instrumentdata enligt dessa överväganden.

Den *tredje gruppen* av attribut som de berörda företagen bör lämna uppgifter om är sådana som är knutna till en fastighet som utgör säkerhet för en kredit. Sådana uppgifter bör benämnas säkerhetsdata i de nya föreskrifterna. De uppgifter av detta slag som instituten bör lämna är uppgifter om fastighets-id och fastighetens kommunkod.

Finansinspektionen har beslutat att införa ett riskviktsgolv för exponeringar mot den kommersiella fastighetssektorn. För att kunna analysera och utvärdera exponeringar som omfattas av myndighetens riskviktsgolv behöver inspektionen kunna identifiera exponeringar som är direkt eller indirekt säkerställda med fastigheter, och få information om dessa fastigheter.

Bankföreningen har fört fram att det redan i dag, enligt KRITA-föreskrifterna, rapporteras en rad uppgifter om var en fastighet är belägen och att det därför är omotiverat att ställa krav på ytterligare rapportering till Finansinspektionen om fastighets-id och kommunkod. Den informationen kan, enligt Bankföreningens mening, utläsas av uppgifter som lämnas inom attributen i KRITA-föreskrifterna.

Finansinspektionen anser däremot att företagen behöver lämna uppgifter om kommunkod för att identifiera den aktuella fastigheten, eftersom samma fastighets-id kan förekomma i olika kommuner och därmed med olika kommunkoder. Inspektionen anser därför att det finns skäl att begära in uppgifterna, och delar alltså inte Bankföreningens synpunkt.

I en bilaga till de nya föreskrifterna anger Finansinspektionen att uppgifter ska lämnas inom kategorin fastighetsdata i enlighet med dessa överväganden.

Majoriteten av attributen inom vilka de berörda företagen ska lämna uppgifter utgör mått på risk hos de krediter som uppgifterna avser. Uppgifterna behövs för att bedöma kvaliteten hos företagens tillgångar och deras finansiella ställning. Finansinspektionen behöver komplettera de uppgifter som

lämnas enligt KRITA-föreskrifterna med samtliga dessa uppgifter för att kunna göra en tillräckligt säker bedömning i dessa delar.

Riksbanken har valt att lägga en bilaga (bilaga 2) till KRITA-föreskrifterna. I bilaga 2 anges att vissa av attributen i bilaga 1 till KRITA-föreskrifterna är frivilliga att rapportera för vissa krediter som de berörda företagen administrerar för annans räkning, medan vissa av attributen är obligatoriska även för dessa krediter. Sådana krediter redovisas inte i den egna balansräkningen och det berörda företaget kan därför inte förväntas ha tillgång till annat än vissa grundläggande uppgifter.

Finansinspektionen finner inte skäl att särskilt behandla frivilligt inlämnande av uppgifter i de nya föreskrifterna. Däremot bör de grundläggande uppgifter för de krediter som administreras för någon annans räkning – och som det administrerande företaget har tillgång till – rapporteras på samma sätt som för egna krediter. Med en sådan rapportering uppnås enhetlighet i förhållande till den rapportering som sker i dag enligt KRITA-föreskrifterna. Finansinspektionen inför därför bestämmelser om att sådana uppgifter ska lämnas, och att det ska göras enligt en särskild bilaga till de nya föreskrifterna.

De uppgifter som bör lämnas för administrerade krediter inom kategorin motpartsdata är attributen kommersiellt fastighetsföretag och samlimiteringsgrupp-id. Inte heller när det gäller administrerade krediter ska alltså företagen – till skillnad från vad som föreslås i remissen – lämna uppgifter om motpartens aktuella räntetäckningsgrad och belåningsgrad. Inom kategorin instrumentdata bör uppgifter om de administrerade krediterna lämnas under attributen andel som avser kommersiell bostadsfastighet, andel som avser övrig kommersiell fastighet samt status för anstånd och omförhandling, snabb. De uppgifter som företagen bör lämna inom kategorin säkerhetsdata för de administrerade krediterna är attributen fastighets-id och fastighetens kommunkod.

I en separat bilaga till de nya föreskrifterna anger Finansinspektionen att uppgifter ska lämnas om administrerade krediter i enlighet med dessa överväganden.

För att rapporteringen enligt föreskrifterna ska överensstämma med rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna behövs även en bestämmelse i föreskrifterna som reglerar den situation som uppstår då ett rapporterande företag avyttrar en kredit som omfattas av rapporteringsskyldighet, men kvarstår

som administratör av krediten för annans räkning. Det följer av KRITA-föreskrifterna att en fullständig rapportering ska göras för en sådan kredit till och med kvartalet då krediten avyttrades. Därefter ska en begränsad rapportering göras enligt vad som gäller för vissa krediter som administreras för annans räkning (jfr 13 § KRITA-föreskrifterna).

Finansinspektionen inför en motsvarande reglering i de nya föreskrifterna för att tydliggöra vilka uppgifter som företagen ska lämna om vissa krediter i samband med att de avyttras. I föreskrifterna anges det därför att fullständiga uppgifter ska lämnas för en kredit som avyttras till och med det kalenderkvartal då avyttringen skedde. För krediter som avses i 9 § 3 KRITA-föreskrifterna ska företagen lämna begränsade uppgifter om krediten, enligt vad som gäller för uppgiftslämnande om krediter som administreras för annans räkning, från och med det kalenderkvartal som följer därefter.

Som nämns i avsnitt 2.1 tillhandahåller SCB i dag dokumentet Instruktioner för rapportering till kreditdatabasen (KRITA). Dessa instruktioner riktar sig till de berörda företagen och innehåller anvisningar och begränsningar i rapporteringsskyldigheten som avser olika attribut. Detta är en befäst ordning inom rapporteringen enligt KRITA-föreskrifterna. Det finns inte skäl att frångå den när det gäller den ytterligare rapportering som ska ske enligt de nya föreskrifterna.

Det behövs alltså en motsvarande vägledning om hur uppgifter ska lämnas om de nu aktuella attributen. SCB har därför tagit fram en uppdaterad version av det nämnda dokumentet som bland annat omfattar vägledning om de attribut som Finansinspektionen nu beslutar ska ingå i de nya föreskrifterna.

2.5 Ikraftträdande och första rapportering

Finansinspektionens ställningstagande: De nya föreskrifterna ska träda i kraft den 1 december 2027 och tillämpas första gången på uppgifter som gäller förhållandena vid utgången av januari 2028.

Remisspromemorian: Enligt förslaget skulle de nya föreskrifterna träda i kraft den 1 augusti 2027 och tillämpas första gången på uppgifter som gäller förhållandena vid utgången av september 2027.

Remissinstanserna: De flesta av de remissinstanser som yttrar sig tillstyrker förslaget eller har inga synpunkter på det. *Bankföreningen*, vars synpunkter *Finansbolagens förening* delar, motsätter sig dock det föreslagna ikraftträdandet och anser att det bör senareläggas eftersom företagen behöver mer tid för att genomföra ändringarna. Enligt Bankföreningen innebär den nya rapporteringen att företagen behöver genomföra ett betydande utvecklingsarbete och en omfattande översyn av interna processer för att inkludera de nya attributen. Samtidigt är företagen redan belastade av en parallell omfattande revidering av rapporteringen till Europeiska bankmyndigheten (EBA). Från det att föreskrifterna och rapporteringsinstruktionerna är beslutade samt de tekniska beskrivningarna är klara, krävs det därför 12–18 månaders förberedelsetid för företagen innan den första rapporteringen kan göras. Bankföreningen anser därför att en lämplig tidpunkt för att genomföra ändringarna är efter det fjärde kvartalet 2027.

Finansinspektionens skäl: Det är angeläget att rapporteringen enligt de nya föreskrifterna kommer i gång så snart som möjligt. Samtidigt är det angeläget att de berörda företagen får goda möjligheter att anpassa sig till den nya regleringen, bland annat i fråga om de it-system som krävs för att sköta rapporteringen.

Finansinspektionen bedömer att övervägande skäl talar för att föreskrifterna ska träda i kraft vid ett senare tillfälle än det som föreslås i remissen, enligt *Bankföreningens* och *Finansbolagens Förenings* önskemål. Ett lämpligt datum för ikraftträdande, som ger de berörda företagen tillräcklig tid för anpassning, bedöms vara den 1 december 2027. De uppgifter som lämnas vid det första rapporteringstillfället ska avse förhållandena vid utgången av januari 2028. Det innebär att samtliga rapporteringsperioder under första kvartalet 2028 kommer att omfattas av samma rapporteringskrav, vilket är en fördel för såväl företagen som Finansinspektionen. Uppgifterna ska då lämnas senast den femtonde bankdagen efter utgången av januari 2028 (se avsnitt 2.3). Detta ska framgå av en ikraftträdandebestämmelse till föreskrifterna som ska gälla i stället för de allmänna råd som finns under 5 § i KRITA-föreskrifterna, och som behandlar frågan om vad som ska gälla första gången ett företag omfattas av rapporteringsplikt.

Information om testrapportering kommer att tillhandahållas av SCB.

3 Konsekvenser

Finansinspektionen redogör nedan för de konsekvenser som de nya föreskrifterna bedöms få för samhället och konsumenterna, för företagen samt för Finansinspektionen och övriga myndigheter. Konsekvenserna av regleringen kommer att kunna utvärderas inom ramen för den löpande tillsynen när rapporteringen har inletts, det vill säga tidigast under 2028.

Finansinspektionen bedömer att regleringen är förenlig med de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till Europeiska unionen.

Regelrådet anser att det saknas en fullständig beskrivning av förslagets påverkan på företagens kostnader. Kostnaderna bedöms hamna inom ett brett spann och Finansinspektionen gör ingen närmare bedömning av det förväntade utfallet för de olika företagen. Vidare anser Regelrådet att det saknas en beskrivning av förslagets effekter för företagens intäkter. Regelrådet efterfrågar också en tydligare beskrivning av de nya föreskrifternas påverkan på konkurrensen och möjligheterna att ta hänsyn till små och medelstora företag. Slutligen framför Regelrådet att beskrivningen av behovet av speciella informationsinsatser behöver utvecklas. Finansinspektionen behandlar Regelrådets synpunkter nedan.

3.1 Konsekvenser för samhället och konsumenterna

Finansinspektionen bedömer att föreskriftsändringarna inte får några särskilda konsekvenser för konsumenterna, staten, kommunerna, regionerna eller övriga delar av samhället.

3.2 Konsekvenser för företagen

Den rapporteringsskyldighet som regleras i de nya föreskrifterna omfattar banker, kreditmarknadsföretag, värdepappersbolag, samt filialer till utländska företag som motsvarar sådana institut och som är verksamma i Sverige. I dagsläget rapporterar 25 institut enligt KRITA-föreskrifterna. Alla dessa företag blir nu skyldiga att också rapportera enligt de nya föreskrifterna.

Finansinspektionens insamling av detaljerade portföljdata med aviseringar berör 15 företag, som också rapporterar enligt KRITA-föreskrifterna. Därmed undviks nu en dubbelrapportering i och med att inspektionen

meddelar de nya föreskrifterna. Även om detta medför att de här företagens månadsvisa rapportering blir något mer omfattande, så minskar deras rapportering till Finansinspektionen totalt sett väsentligt i omfattning.

De företag som för närvarande endast rapporterar enligt KRITA-föreskrifterna, kommer i och med de nya föreskrifterna att behöva lämna fler uppgifter om krediter. För dessa företag blir omställningen till att rapportera de tillkommande uppgifterna något mer betungande eftersom de i dag inte lämnar uppgifter på den detaljnivå som nu kommer att krävas.

En fördel för samtliga företag som blir skyldiga att rapportera enligt de nya föreskrifterna är att Finansinspektionens behov av att hämta in kompletterande uppgifter på ad hoc-basis kan komma att minska. Sådan inhämtning kan ibland bli aktuell i samband med undersökningar samt i andra tillsynsärenden, och det kan vara kostsamt och omständligt för företagen att hantera sådana ad hoc-begäranden.

De nya föreskrifterna innebär en i vissa avseenden utökad rapporteringsskyldighet för företagen. Enligt Finansinspektionen innebär det dock inte att rapporteringen för företagen blir mer komplex, utan tvärtom mer förutsebar i och med att det regleras i föreskrifter vilka uppgifter som ska lämnas och när.

Finansinspektionen behöver analysera risker och sårbarheter kopplade till alla typer av kredittagare hos bankerna. Hittills har Finansinspektionen fokuserat på bankernas krediter till kommersiella fastighetsföretag och endast samlat in uppgifterna årligen. Det är dock möjligt att inspektionen i framtiden kan behöva analysera risker med utlåning även till andra icke-finansiella företag och då göra det med en högre frekvens.

Ett alternativt sätt att tillgodose Finansinspektionens behov av information för sin analys av och tillsyn över företagens kreditexponeringar hade kunnat vara att låta inspektionen fortsätta med sin nuvarande insamling av detaljerade portföljdata genom aviseringar, men i större omfattning och med högre frekvens. Ett annat sätt hade kunnat vara att utöka insamlingen av uppgifter om krediter som har lämnats till kommersiella fastighetsföretag till att även omfatta krediter till icke-finansiella företag. Båda alternativen skulle ha inneburit en betydligt tyngre och mer komplex rapporteringsbörda jämfört med vad som nu blir fallet enligt de nya föreskrifterna.

De nya föreskrifterna innebär till viss del en ökad skillnad mellan KRITA och AnaCredit (Analytical Credit Datasets), ECB:s databas om enskilda banklån. Denna skillnad kommer att bli märkbar för svenska företag som är verksamma inom euroområdet. Enligt *Bankföreningen* innebär det en ökad administrativ börda.

Finansinspektionen bedömer att de nämnda skillnaderna mellan KRITA och AnaCredit kan medföra en ökad administrativ börda. Samtidigt bedöms denna börda minska av de skäl som anges ovan.

Att det finns skillnader mellan uppgiftsinsamlingen inom ramen för KRITA och insamlingen inom ramen för AnaCredit är också delvis naturligt. De båda uppgiftsinsamlingarna skiljer sig åt i fråga om syftet med dem. Sverige står också utanför euroområdet och omfattas därför inte direkt av ECB:s AnaCredit-rapportering. KRITA-insamlingen är anpassad till svenska behov och svenska myndigheters mandat. Det kan tilläggas att de ändringar som nu görs har anpassats så mycket som möjligt till ECB:s AnaCredit för att underlätta rapporteringen för de företag som även driver verksamhet i euroområdet.

För såväl de företag som för närvarande endast rapporterar enligt KRITA-föreskrifterna som för de företag som i dagsläget omfattas av Finansinspektionens uppgiftsinsamling med aviseringar, innebär de nya föreskrifterna, enligt Bankföreningen, att företagen behöver utveckla it-system och interna processer.

Enligt uppgifter från Bankföreningen skulle samtliga berörda företag drabbas av kostnader för att anpassa sig till de nya föreskrifterna. En preliminär uppskattning från några av företagen tyder på att det kan röra sig om en engångskostnad på mellan 400 000 kronor och 10 miljoner kronor per företag. Därutöver tillkommer en löpande förvaltningskostnad på cirka 1 miljon kronor per år per företag. Samtidigt uppskattas den minskade administrativa bördan – till följd av att Finansinspektionen upphör med den befintliga rapporteringen av portföljdata (kredit för kredit) – leda till minskade kostnader på mellan 450 000 kronor och 1 miljon kronor per år och företag.

Någon specificering av hur stor engångskostnaden blir eller var i kostnadsintervallet som respektive företag kommer att hamna, som Regelrådet önskar, går enligt Finansinspektionens mening inte att ange på förhand. De större företagen har troligen fler uppgifter att ta fram, vilket kan leda till något högre kostnader. Hur utvecklade företagens tekniska system är kan

också få betydelse. Samtidigt är det rimligt att anta att merparten av företagen hamnar i den lägre delen av intervallet i och med att de tidigare har rapporterat enligt såväl KRITA-föreskrifterna som efter aviseringar från Finansinspektionen. Därmed har de goda grundläggande förutsättningar att utföra den nya rapporteringen. Sannolikt kommer kostnaderna för respektive företag att stå i proportion till dess storlek och it-infrastruktur. Kostnaden blir på så sätt jämnt fördelad och föreskriftsändringarna bedöms därför inte påverka konkurrensen mellan företagen.

Finansinspektionen avser att ge företagen en väl tilltagen period för att anpassa sig före den första rapporteringen. På det sättet kan de initiala kostnaderna bli lägre än vad de första indikationerna från Bankföreningen pekar på. Därutöver bedömer inspektionen att kostnaderna blir lägre för företagen över tid, eftersom de förväntas automatisera och effektivisera hanteringen av rapporteringen successivt.

Ett alternativt sätt att tillgodose Finansinspektionens behov av information för sin analys av och tillsyn över företagens exponeringar, hade som nämns ovan kunnat vara att låta inspektionen fortsätta med sin nuvarande insamling av uppgifter genom aviseringar, men i en större omfattning och med en tätare frekvens. Detta skulle dock ha medfört väsentligt högre kostnader än vad Bankföreningen uppskattar att de föreslagna föreskrifterna innebär. Därutöver bedömer Finansinspektionen att kvaliteten på det insamlade materialet blir bättre om rapporteringen regleras i en författning, eftersom insamlingen då troligtvis också kommer att automatiseras i högre grad.

Inspektionen bedömer att föreskriftsändringarna inte påverkar företagens intäkter, en fråga som *Regelrådet* har velat se belyst. Det har inte framkommit några skäl att ta någon särskild hänsyn till små och medelstora företag när det gäller ändringarna, vilket även det är en fråga som Regelrådet har önskat skulle behandlas i regelärendet. Den ändring i förhållande till remisspromemorian som görs när det gäller ikraftträdande borde dock underlätta för små och medelstora företag.

Det behövs inte några särskilda informationsinsatser från Finansinspektionen före ikraftträdandet. I den uppdaterade versionen av SCB:s dokument med Instruktioner för rapportering till kreditdatabasen (KRITA) framgår mer i detalj hur rapporteringen ska utföras och där finns närmare upplysningar om innehållet i den utökade rapporteringen. Finans-

inspektionen bedömer att företagens behov av information om den kommande rapporteringen därigenom tillgodoses.

3.3 Konsekvenser för Finansinspektionen och övriga myndigheter

De nya föreskrifterna bedöms ge tydliga kostnadsbesparingar och effektivitetsvinster för Finansinspektionen. Den insamling av detaljerade portföljdata som görs i dag, med hjälp av aviseringar, är tidskrävande. Att genomföra den tar enligt inspektionens uppskattning mellan 800 och 1 000 arbetstimmar per år i anspråk, exklusive den tid som går åt till att förvalta it-system. Om föreskrifterna inte införs skulle Finansinspektionen – för att få tillgång till ett likvärdigt material – behöva utöka den insamling av uppgifter som inspektionen gör med hjälp av aviseringar, både i omfattning och frekvens. Att meddela de nya föreskrifterna innebär därför att kostnaderna för Finansinspektionen blir avsevärt lägre än kostnaden för utökade insamlingar.

De nya föreskrifterna bedöms inte medföra några merkostnader för Riksbanken. I stället får även Riksbanken tillgång till fler uppgifter i sitt arbete med finansiell stabilitet.

De nya föreskrifterna kommer att innebära ökade kostnader för SCB till följd av den utökade insamlingen. Enligt SCB:s uppskattning kommer utökningen av rapporteringen, inklusive informationsinsatser från SCB, att kräva cirka 1 500 arbetstimmar. Därefter beräknas den löpande förvaltningen kräva cirka 100–200 timmar per år.

SCB:s arbete kommer bland annat att bestå i att ta fram tekniska förutsättningar för att rapportera de nya attributen, utveckla validerings- och kvalitetskontroller samt ta fram en kompletterande vägledning till de rapporterande företagen (se avsnitt 2.1). SCB kommer att debitera Finansinspektionen för sitt arbete, och kostnaden för det arbetet hanteras inom ramen för en budgetöverenskommelse mellan myndigheterna. Detta innebär på sikt en kostnadsbesparing för myndigheterna.